

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
G-MESE

Éppen a legjobbkor érkezéteél öcsi, mert tegnap egy bűdös szót nem cserélhetünk volna. Itt volt Emesével az egész kupec perepputtya, aztán a húgom a sógival, a Margit lányom a Lalával ésatöbbi kapa-kasza-kerülő; úgy megviseltek, mint Tulipán Pityut az ecencivás.

Jaj, a múltkor elfelejtettem elmesélni a nyári csodasztorimat. Képzeld el, aszalódom a Becze Karcsi stégjén, ez olyan Péter-Pál körül lehetett, a reggeli szép hatkilósom ott keringett a madzagon már persze, akkora farka vót, mint két hódnak. Csak az üdöt ütöttem, már majdnem elnyomott a buzgóság, hát egyszercsak fölérzek, jön ám két autó, csak úgy spriccel a kavics. Azt a sístergős ideodáját! Úgy kellett ez nekem, mint hótt embernek a temetési segély. Olyan jól megvoltam egymagamban, mint aszaltszilva a csörgődió között, hát nem rámtört az a zagyva népség! Jaj, te egykomám, mi zajlott ott! Három mufurc, böszme szivar, két asszony, a nagymami négy átokfattyá lurkó – no jó, az egyik az pólyában vót -, de ami sok, az nekem már baj. Se kukk, se bakk, ha a pennádra szeded is, egy gatyafingnyi jó szavuk nem vót hozzám. A szivarok annyi botot hordtak be a stégre – a szomszéd állásra -, mint paradicsomföldön a karó, a srácok gyűhéztek ki-be a deszkán, a csajok meg női szokás szerint egyből nekiálltak enni, már amennyire nyelhetek annyi röhgicselés között.

Hát jön ám át egyszercsak az egyik spórtárs deputációba, hogy adjak nekik valamit, amivel horgászni lehet, mert az ebanyját!, otthon hagyták a csalicuccokat, valami vödrot magyarázott, abban. Vót ám mindenem, csemegemazsola, polenta, pufi meg etetőkukoricám, de az sajnos kissé állottforma vót. Azt adtam neki. Beleszagol a zacskóba, aztán aszongya nekem vádlón a kis pimasz, hogy fater, ennek olyan szaga van, mint a katonagatyának. Akkor húzza fel, komám! Ezen eltöprengett a brummaparasztja. No, gondoltam, még jobban kitolok vele, fogtam a pléhdobozt és beletúrtam a gilisztás vödörbe. Olyan lomhák – hogy virágnyelven mondjam – voltak a gilisztám abban a dögmeglemben, na jó, stikkeseek. Aszongya, ez már igen! Gondoltam, menj csak betyár, kíváncsi leszek, hogy kened a horogra!

Örvendeztek a komák a fain anyagnak; az egyik örömében akkorát dobott, hogy kukkerral se látnál odáig. Betranszporáltak a deszkára egy picivel kisebb hűtőtáskát, mint egy Gorenje, szopogatták a jófajta sörítalt – igaz, nem szeretem -, de eszükbe nem jutott volna megdobni eggyel. Egyszercsak vezényel ám az egyik csipás ürge, hogy hozzon be kaját az asszony. A lusta disznó! Rohan ám a csaj, egyik kezében lóg valami füstöltcsülök-forma, a másikban a vekni kenyeret markolja, úgy egyensúlyozik. Figyeltem a törvényszerű sorrendre: először a kenyér, aztán a ténsasszony esett a vízbe. Akkorát visított, mint a miskárolt malac, de azért csak tartotta a drága csülköt a feje fölé. Cicikéjéig ha ért a víz, de fuldoklott nagyon, kétségbe volt esve, mint gátór a rogyós parton. Nem úgy a pali! A legokosabb módszert választotta: madzagra vette az asszony kezét a csülökkel, és szépen kivezette a stégbejáró mellett.

Hát öregem, láttam én már anyaponty-telepítést egynéhányat, de ilyet még soha! Mi ebből a tanulság? No te tanult gyerek, nem esik le? Mit nézel úgy rám, mint marhakupec a puputevére? Jaj, de csuda egyszerű pedig: nem kellett volna – áldott jó szívemmel – gilisztát meg nyúlós kukoricát adnom az ipsének, akkor a parton marad, és a csaj nem esik a vízbe. Tehát: az áldott jó szívem dobta bele. Érted már, kölköm-bogaram?